

faa tillader jeg mig dog at tro, at ogsaa han, naar Sagen skrider videre frem i Thinget, muligvis kunde finde sig foranlediget til noget at foreslaa disse Betingelser og gaa ind paa de Fordringer, der ere opstillede fra Regjeringens Side. Den Drøftelse, som han foreslog af Lovforslagets Enkeltheder, den Tilslutning, som han paa flere Steder ydede til Bestemmelser i samme, haaber jeg, maa kunne være mig en Borgen derfor. Det ærede Medlem udtalte sig meget stærkt imod Garnisonstjenestens Vedbliven, men samtioig erkjendte han, at der i Lovforslaget er gjort et Fremskridt med Hensyn til Winterstyrken, idet man har bestemt en tidlig Lodstrækning mellem Mandskabet og forbudt Nummerbytningen. Dette er ogsaa efter min Mening et Fremskridt, idet Winterstyrken ikke vil blive underkastet den Belysning, den nu er underkastet. Man ser nu paa den med mindre blide Dine, mange Steder rimeligvis med Grund; men det ærede Medlem kom rigtig nok til et andet Resultat med Hensyn til Winterstyrkens gunstige Stilling, end jeg kommer til. Jeg kommer til en dygtigere og bedre Uddannelse af en stor Del af Mandskabet, til et bedre Sammenhold og til en større Lethed for Befalingsmændenes Udtagelse og Uddannelse, medens det ærede Medlem troede ved Lovforslaget at naae, at Stemningen skulde blive saa stærk imod Garnisonstjenesten, at det vilde være en Minister umuligt at fastholde den. Det ærede Medlem udtalte: Lad samtlige Klasser i Samfundet komme til at føle Byrden ved Garnisonstjenesten, da vil Stemningen nok vise sig at være imod den. Jeg maa her gjøre opmærksom paa, at samtlige Klasser jo lige siden 1867 have været kaldede til at bære denne Byrde, og har der været nogen Forskjel, har det ikke været en Forskjel mellem Samfundsklasser, men en Forskjel mellem Rige og Fattige, og Fattige findes jo ikke alene i Almuestanden, men mange andre Steder. Det ærede Medlem — for at blive ved de Udtalelser, der først fremkom fra ham — udtalte sig ogsaa imod, at Ministeren havde udtaget Bestemmelserne om Hærens Forsyning med Heste og Bogne i Tilfælde af Krigsberedskab. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) har allerede paavist, hvor vanskeligt det er for en Minister at gjøre ærede Medlemmer her tilpas. Jeg har ved en saadan Udtagen ikke haat for Die at fremkalde en stykvis Revision af Hærløven; det er helt andre Grunde, der have bevæget mig til at tage disse Bestemmelser ud af Hærløven og gjøre dem til Gjenstand for en særlig Lov. Dette Punkt var ganske vist optaget i Forslaget af 1872—73, var Forslag, der udarbejdedes, den Gang jeg var Krigsminister. Jeg nærede den Gang Forhaabninger, som senere have viist sig at være ikke alene langvinste men endog temmelig ubegrundede, nemlig at det skulde lykkes at faae Hærløvens Revision gennemført, om ikke i den første saa dog i den næste Session, og derfor

troede jeg det rigtigst at optage disse Bestemmelser i Hærløvsforslaget. Det lykkedes jo imidlertid ikke at gennemføre Hærløvsforslaget, og hvis jeg var vedbleven at være Minister, havde jeg usejlsbarlig efter den Skjæbne, Hærløven første Gang mødte, taget disse Bestemmelser ud af den i næste Session, fordi det er høist vigtigt at have dem slaaede fast, og fordi de ikke bør gjøres afhængige af en ny Hærorrdning. — Naar jeg derefter vender mig til de Udtalelser, som ere fremkomne fra andre ærede Talere, kan jeg ikke Andet end paafskjønne den Anerkjendelse, som det forelagte Lovforslag har vundet; men enkelte ærede Medlemmer, som have udtalt sig, have dog i Forslaget fundet Bestemmelser, som de helst havde set ikke vare fremkomne. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Evermoes) udtalte, at man kunde have ventet, at det Forslag til Hærløvens Revision, som i Aar blev forelagt af Krigsministeren, i alle væsentlige Punkter havde været overensstemmende med det Forslag, som blev forelagt her i Salen i Januar 1873, idet det jo var bekjendt, at den samme Person, som nu indtager Krigsministerposten, havde havt den, da Lovforslaget blev udarbejdet. Jeg maa dertil bemærke, at jeg finder den udtalte Forventning ganske naturlig, kun ikke, naar man vil give den den Udstrækning, at Lovforslagene omtrent skulde være enslydende. Det vilde være mærkeligt, om et Tidrum af 3 Aar ikke skulde fremkalde nye Anskuelser hos de Mænd, som nærmest have med Hærens Styrelse at gjøre, og det vilde være mærkeligt, om Ministeren ikke paa mangt et Punkt skulde være kommen til en noget anden Opfattelse end den, han tidligere havde. Jeg tror, at det maa erkjendes, at der er en god Overensstemmelse mellem det forelagte Lovforslag og Lovforslaget fra 1872—73, og saa vidt jeg har forstaaet de ærede Medlemmer, er det ogsaa kun enkelte Punkter, som de have fundet Anledning til at fremhæve som afvigende. Det er jo navnlig Inddelingen af Fodfolket og Uddannelsen, som have været omtalte; men jeg kommer dog først et Dieblit til at fremhæve, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds ogsaa anstillede nogle Betragtninger over Hærens Styrelse, hvori det nuværende Lovforslag efter hans Mening havde foretaget en Indskrænkning. Jeg tror nu ikke, at man, naar man vil betragte samtlige Baaben og deres Organisation, vil kunne sige, at Hærens Styrelse i det Hele taget er bleven mindre, end den tidligere var. Det er kun i Fodfolket, at der er stet en Indskrænkning, idet man fra den nuværende Ordning med 30 Linie- og Reservebatailloner er gaaet ned til 28 Liniebatailloner. Jeg tror ikke, at man med Rette kan sige, at der i numerisk Henseende er stet nogen virkelig Indskrænkning, thi man vil — som jeg tillod mig at udtale ved Lovforslagets Forelæggelse — med den Forøgelse af Kammerne, som er foreslaaet, være i Stand til at give disse